

Mariola Kruszewska

Urodziła się w Mińsku Mazowieckim w 1965 r. i jest związana z tym miastem zawodowo, rodzinie i emocjonalnie. Z wykształcenia polonistka i historyk, z zamiłowania podróżniczka. Laureatka ogólnopolskich konkursów poetyckich, autorka tomiku *Bywam kobietą* (2011). Współzałożycielka działającego od 2008 roku internetowego forum literackiego „Ogród ciszy”.

mijając Żuków

wypatruję
żurawi z drewnianą szyją
gęsi zabawnie gubiących się na boki
niczym w tańcu

rosochatej gruszki na miedzy
rozłożystego parasola
z deszczem ulęgałek
babci rozpościerającej fartuch
którym mogła przykryć całą łąkę
oddawała mnie w opiekę trzmielom muchom mrówkom
zawsze były blisko przejęte rolę
wkręcały się żywe ozdoby w wianek z koniczyny
topiły w rabarbarowym kompocie

upał poganiał konie ciągnące
zębate potwory
ich powyginane pazury wystrzeliwały raz po raz
w powietrze tnąc nierozważne motyle

znudzone krowy cierpliwie przeżuwały
lato

nasłuchiwałam dzwonów kościelnych
zwiastujących powrót ludzi w obawie
przed tańczącą południcą
nigdy jej nie poznałam szkoda
może by jej smakował rzewieniowy napój
albo słodki chleb ze śmietaną

ambrozje dzieciństwa

Mieczysław A. Łyp

Poeta, krytyk literacki, edytor, fotografik, nauczyciel akademicki UR, aktywny promotor kultury i sztuki Podkarpacia. Autor trzynastu książek poetyckich. Dwukrotnie laureat Złotego Pióra (1992, 2010). Członek Związku Literatów Polskich.

List do...

Drogi Słońcesławie
Pragnę w pierwszych słowach mego listu
powiadomić Cię że ptaki z Twoich obrazów
przylatują do mojego sadu
Przynoszą mi pozdrowienia od Ciebie
i śpiewają Twoją ulubioną pieśń
Nie wiem czy w istocie swojej nie jest to
„Pieśń nad pieśniami”
To przecież Ty „miłowałeś i walczyłeś”
Byłeś filozofem i mędrcem artystą malarzem
Wielbiłeś
wodę i moczar glinę i dzban gliniany
pszczołę i pasiekę białą grykę i żyto
Choinkę Gwiazdę Turonia i kołędników
Twoje fioletowe irysy co chwila zakwitają
w moim pokoju
Pastelowe kartofliśka omotane mgłą
i dzieciństwem świecą ciągle w moich snach
jak najpiękniejsze gwiazdy dalekich galaktyk

Czy widziałeś się ze Stasią Kopiec?
Czy to prawda że napisała nowy wiersz o Tobie?

Róża Bukala

Urodziła się w 1990 roku. Mieszka w Dylągówce. Studentka filologii polskiej Uniwersytetu Rzeszowskiego (spec. dziennikarstwo). Debiutowała w almanachu *Dziś będę poetką* (2007). Wiersze publikowała m.in. w „Wersie” naszego miesięcznika. Jej debiutancki zbiorek wierszy nosi tytuł *Jak teraz zasnąć* (2013).

* * *

*Mojej wsi Dylągówce –
tam chcę zawsze wracać*

ktoś powie: niewiele
a ja powiem: cóż więcej
niż

młode szpaki wypatrywane przez kuchenne okno gdy wiosna
módl się za nami przy przydrożnych kapliczkach
pierwszy młody ziemniak z masłem w czerwcową środę
jaśmin tuż za oknem bo przyzywa mi dobre sny
światliki (na Rejtana ich nie zobaczysz)
cisza wyśpiewana przez ptaki nad ranem
ciepłe ziarno którego sam zapach syci
kłosy wplecione w mój ślubny wianek
(które pod moim oknem
zasnęły obumarły zrodziły się w złocie pierwszej próby)
niewidzialny krzyż na bochenku chleba
pieczone papierówki z rodzynkami i kruszonką
Babcine rogaliki drożdżowe w długie wieczory
ślady kocich łapek na świeżym śniegu
sianko pod obrusem i śpiew kołędników za drzwiami

ktoś powie: niewiele to warte
a ja nic nie powiem
jak w żarliwej modlitwie –
uwielbię wymilczę

Katarzyna Grzebyk

Absolwentka filologii polskiej i Podyplomowych Studiów Logopedii na Uniwersytecie Rzeszowskim. Dziennikarka z dziesięcioletnim stażem; obecnie w magazynie „VIP Biznes i Styl” oraz portalu www.biznesistyl.pl. Współzałożycielka i sekretarz Towarzystwa Miłośników Ziemi Niebyleckiej, mieszka w Polomi.

Lato w Solonce

Całował malinami.
Tak, tak, malinami...
Ich słodki smak nadal w moich ustach,
choć od tamtego lata dzieli nas
tyle pozółkłych kalendarzy,
a w Solonce malin coraz mniej.
Miały przecież trwać zawsze...
One – nabrzmiały czerwieńią w równych rzędach
przy każdym chłopskim domu,
i nasze dłonie splecione nieśmiało
w mokrym od słońca uścisku.
Malin w Solonce jest mniej, ale nie znikną
tak szybko jak on w ten lipcowy poranek.
Z rosą we włosach, ścigany spojrzeniem
Mój malinowy chłopiec

Emilia Różańska

Urodziła się 4 lutego 1949 r. w Pruchniku, miasteczku pod Jarosławiem zdobnym niezwykłą architekturą drewnianą. Pisze piosenki, wiersze i bajki. Wydała tomik wierszy *Supelki z Pruchnika*. Dzieci, muzyka i zwierzęta – to jej świat, życie i miłość.

Na strychu

Gdzieś na strychu wśród staroci
Gruba balia chrapie
A w rzeszocie pełnym wspomnień
Pająk muchy łapie
Stary moździerz wciąż rozgniata
Suche skrzydła pszczele
Tara prac by chętna... ale
Miejsca tu niewiele...
Gąsior tuli się do konwi
Choć i tak jest ciasno
a maśnicy śni się właśnie –
świeżuteńkie masło...
Zakurzona, gruba becza
O kapuście marzy...
Święcie pewna że się jeszcze
Jakiś cud wydarzy
Może wreszcie ją ukiszą
Na przykład z jabłkami
A mnie znów postawią w sieni
Między cebrzykami...
Ot, marzenia – westchnął szaflik
Rób co chcesz człowieku
Przecież tkwimy tu kochana
Od połowy wieku
Coś takiego – proszę pana
Aż uwierzyć trudno
Ale gdy się o czymś marzy
Wtedy nie jest nudno...
A ja marzę – rzekła dzieża
O drożdżowym cieście
Może zechcą kiedy ludzie –
bulek napiec wreszcie
Ot, głupiutka – cep nań warknął
I po jakie licho

Ty tam cepie, to już lepiej
Siedź w tym kącie cicho!
No i siedzę – odparł drągał
Choć stwardniałem na kość
Namłóciłem ci ja zboża
Całe góry... psiakość!
Prawdę mówię – brzękła piła
Wiem co tam się działo
Tak w klepisko drągał walił
Że mną trzęsło całą
Moim zdaniem – wtrącił ceber
Troszkę tu za nudno
Wolałbym pomyje wachać
Albo stać pod studnią...
Może i mnie – szepnął nocnik
Coś się jeszcze zdarzy?...
A fe!, panie... pan to nigdy
Nie powinien marzyć!
Dajcie spokój – rzekła balia
Marzyć każdy może
Ale ten? to niech już lepiej
Marzy gdzieś na dworze
O, przepraszam – szepnął nocnik
Mnie się także nudzi
A najbardziej to mi tęskno
Do tych mniejszych ludzi...
Ludzie o nas zapomnieli –
westchnął sierp i piła
Nasza dola i niedola
Dawno się skończyła
Guzik prawda – rzekła skrzynia
Dziś gawędząc z myszką
Dowiedziałam się że ludzie
Wiersze o nas piszą.

Teresa Paryna

Urodziła się w Sośnicy Jarosławskiej (jej rodzina wywodzi się spod Lwowa), mieszka w Przemyślu. Autorka czternastu książek poetyckich, wiersze publikowała w ponad 40 almanachach, antologiach oraz w prasie ogólnopolskiej i polonijnej. Pisze również opowiadania, prozę poetycką i felietony. Laureatka wielu konkursów poetyckich. Jest członkiem Związku Literatów Polskich.

Z wiejskiego pejzażu

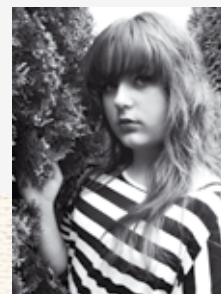
Wejść do wiersza
wprost z wiejskiego pejzażu,
w podskokach dzieciństwa,
co nie udaje
nadętej mądrości,
zarozumiałej wiedzy,
fałszywej dobroci.
Co ma w nosie sławę,
a sztywne konwenanse
zostawiło w lesie.

Stanąć boso
bez sztywnej fryzury,
w sukience poplamionej
pierwszymi czereszniami,
bez zielonego pojęcia
co w salonach piszczy.

Wcisnąć się w szczelinę
tę szczęśliwą jeszcze,
bo przed pogrzebami...

Małgorzata Kaczkowska

Urodzona 17 stycznia 1999 r. w Jabłonicy Polskiej pod Krosnem, tam mieszka i uczęszcza do drugiej klasy gimnazjum. Od wczesnego dzieciństwa wykazuje zdolności artystyczne – plastyczne i poetyckie. Kluczowym jej osiągnięciem było drugie miejsce w IV Ogólnopolskim Konkursie Literackim „To co ważne. Mój głos w sprawie wartości”.

***

Znajdę dla siebie miejsce na ziemi...
Tutaj.
Gdzie śpiewają ptaki.
Gdzie szumią drzewa.
W delikatnym powiewie wiosennego wiatru.
W codziennym gwarze.
W oczach mojego kota.
W wieczornej ciszy.
W filizance malinowej herbaty, która jest ciut za słodka...

Chcę odnaleźć to miejsce.

Tutaj.
Wśród tego wszystkiego, co kocham.
I daleko od wszystkiego, czego nienawidzę.

Tutaj.